

טיב הקהילה

ב"ד

פר' צו

ט"ז אדר ב' תשפ"ב

המסע לפי אופק דרושלים

זמני הרלקת הגרות ומרצ"ש

הדרה"ג 5:13

מוצש"ק 6:27

ר"ת 7:07

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:00 | סו"ת א' 9:16

סוק"ש ב' 8:43 | סו"ת ב' 9:44

הומנים לפי שיעור הורף |

גילוי מס:

612

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' משנכנס אדר מרבים בשמחה

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

המניעות ותכליתן

המניעות, והוצרך אהרן קדישא לחיזוק. גם מצב הסביבה שבו נעשתה העבודה היתה סיבה לבטל הנסיון, כי עבודה זו הלוא נעשית לעיני כל הקהל, וכפי שהכתוב מעיד להלן (פסוק ז) 'ותקהל העדה פתח אוהל מועד', ולעיני כל הקהל הלוא קשה לסרב לרצון ה', ואעפ"כ עדיין היה אהרן זקוק לחיזוק.

הרי לפניך ג' סיבות שכל אחת מהם צריכה לשמש כסיבה לביטול המניעות, וכל שכן שכל השלושה איתנהו בחדא מחתא. ואם רואים שאעפ"כ היה אהרן זקוק לחיזוק, אות הוא שרצון ה' צריכה להיות כרוכה במניעות, זוהי באמת מעלתה ותכליתה, שהאדם כופה את עצמו ומבטל כל המניעות העומדים בדרכו כדי לעבוד את בוראו.

בנוסף עלינו ללמוד מכאן האיך יבוא היצר ויפתה איש צדיק, כי אין הוא מעיד לפתותו בדברים מפורשים להמרות את פי ה', כי יודע הוא שהצדיק לא ישמע לו, ועל כן מהפך עורו ועושה עצמו כצדיק, ומפתה להרבות בצדקות במקום שאמרו למעט, וכפי שרואים בנידון דידן, שלא בא לפתות את אהרן כי אם בזאת שיהדר במידת הענוה שהיה אהרן מורגל בה תמיד, ורק בכך מוצא פתחון פה להטעות את הצדיקים.

וכביאורו של מרן הבעש"ט זי"ע על מאמר הגמרא (שבת עה.) 'שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע' - 'שוחט' הוא היצר הרע, ונקרא 'שוחט' כי הוא המסית את האדם לעבירה, ואח"כ עולה ומסטיץ עליו כדי לקבל רשות להרגו. והנה איתא בגמרא (סוכה נב.) שלעתיד לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחט בפני הצדיקים ובפני הרשעים, ועל זה שואלת הגמרא [בשבת] 'שוחט משום מאי חייב?' - מהו חטאו של היצר הרע הנקרא 'שוחט' שבגינו יתחייב הוא עצמו שחיטה לעתיד? שהרי בזה שמסית את בני האדם לעבירה אינה סיבה מוצדקת להענישו, שהרי לכך נוצר, והקב"ה בעצמו מינה אותו לתפקיד זה?

על זה משיבה הגמרא 'משום צובע!' אין מענישים אותו על עצם ההסתה כי אם על אופן ההסתה, כי הקב"ה לא ציהו כי אם לפתות את האדם לעבירה, והיינו שיפתה את האדם 'למרוד במלכות שמים' תמורת רווח כל שהוא, אך יודע היצר שאם יהיו דבריו בהירים לא יתרצה האדם לעבור על פקודת מלכו גם אם יבטיח לו כל הון דעלמא, על כן הינו מתחכם ומשבר את אזני האדם שאין שום חטא ואשמה בביצוע אותה פעולה שאודותיה הוא מדבר, ובכך מסמא הוא את עיני הבריות מלראות את האמת, וזהו 'צובע' שצובע את העבירה כדי שלא יכירו במהותה כדי שיכשלו בה, ועל זה אכן יתחייב בשחיטה, כי בזה מועיל הוא בתפקידו.

על כל פנים מוטל עלינו לקבל מכאן חיזוק עצום בכל עבודה שרואים אנו שהמניעות מתרבים בה, וגם להיות ערום בדעת להבין דרכי היצר ותחבולותיו, ולהתגבר עליהם. ובזכות זה נזכה לעורר נחת רוח גדול לאבינו שבשמים.

קח את אהרן ואת בניו ואת הפגרים ואת שמן המטה ואת פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות: (ה, ב)

ופירש"י: קחנו בדברים ומשכהו:

בדברי רש"י אלו ניתן מקום להבין שלא היה דעתו של אהרן מרוצה מזה שנבחר לכהונה, ולכן היו צריכים לפתותו בדברים. וחכמינו ז"ל אמרו, שהיה זה כתוצאה מענותותו.

אמנם אי אפשר לומר שלא כיוונה תורה כי אם להודיע לנו על ענותותו של אהרן, כי כפי שכבר הזכרנו כמה וכמה פעמים אין בכוננת התורה לספר לנו דברים שאין בהם לימוד, וכפי שהעיד רשב"י בזהר הקדוש (חלק ג קמט): וז"ל: 'ומאן דאמר דההוא סיפורא דאורייתא לאתחזא על ההוא סיפור בלבד קאתי, תיפח רוחיה'. פירוש: מי שאומר שאותו סיפור שבתורה, להראות על אותו סיפור בלבד בא, תיפח רוחו רח"ל. כי אין התורה תכריך סיפורים ח"ו, וכל הנאמר בה הוא כדי להורות דבר ה'.

כיון שכן ניתנה לנו רשות לדרוש את התורה באופנים שיכולים ללמוד מכך דרכי עבודה. ואען ואומר שאהרן אכן לא נתרצה לכהונתו מרוב ענותותו. אולם רצונה של תורה היא לגלות שאין לך עבודה להשי"ת שאין בה מניעות, והרצה לעבוד את בוראו צריך לדעת שתמיד יתקל במניעות שונות ומשונות, ועל כן עליו להיות מוכן להילחם בהם ולהתגבר עליהם, כי אם לא יהיה מוכן לכך לא יזכה להשיג מטרותיו.

ובכן, עלינו להתבונן באיזה מצב מדובר, היכן, ובמי, ובמה עסקינן אנו. הרי מדברים אנו מאהרן קדוש ה' שנבחר על פי ה' לעמוד ולשרתו בעבודה נעלית שאין בדומה לו. וכמו כן מדובר ב'חינוך' לאותה עבודה נשגבה שאין בדומה לה. ובנוסף עלינו ליטול בחשבון שהיה זה לעיני כל ישראל.

והנה הסברא נותנת שכל אחת מאלו התנאים ישמשו כסיבות שגם אם יהיו מניעות לא יעשו עכ"פ רושם. כי הצדיק שזוכה לקרבת אלקים הלוא עז רצונו לקיים רצון בוראו, ואם כן יש מקום לחשוב כי כאפס ייחשבו כל המניעות העומדים בדרכו, ובנקל ידחה אותם, אולם לא כן אנו רואים כאן, לעינינו מתגלה מחזה שאהרן הכהן שברוב צדקותו נבחר לרצות את ישראל לבוראם, מתמודד בנסיון! הקב"ה חפץ שיקרב עצמו לעבודת היום, והוא מרגיש שאין זה ביכולתו! הוא זקוק לחיזוק!

גם העבודה שעליה נצטוו אהרן כעת, היא כאמור עבודה נעלית שאין לה אח ורע, וכולם כאחד יביעו ויאמרו אשרי זה שזכה בה. ותא חזי איך שהגדולים שבאותו הדור השתוקקו לאותה עבודה נשגבה, עד שכתוצאה מכך העיזו גם לבקש אותה גדולה לעצמם, היה זה בעדת קרח שר"ג ראשי סנהדראות נחלקו על הכהונה, וכל אחד מהם אמר לי נאה עבודה זו, וכמוכן שלא היה זה לרצון ה' ולחטא גדול היה זה בעיני ה', ובאותה גחלת נכוז ומתו. עכ"פ גם אחר שהיתה זאת עבודה שהיא תאוה לעיניים, כשהיתה צריכה להיעשות על ידי האדם הנכון, אז צצו הנסיונות

טיב המערכת

צו - לשון זידה

לפני שנים רבות נהג צדיק אחד לעבור בין כפרים ועיירות ולדקוק איזה דברים צריכים חיזוק ותיקון, ובהגיעו לעיירה אחת הוא שומע מעסקניה שצריכים דחוף מקוה, שאלם הצדיק: האם יש בעירכם אנשים שיכולים לתרום מסכסם עבור בניית המקוה? ענו לו: כל אנשי העיר עניים מלבד עשיר אחד שכונדל עשירונו כן גדל קצמנותו, ביקש הצדיק שיארגו 'קבלת קהל' שבו יבוא הקהל להתברך ספי הצדיק, וכך היה ישב הצדיק ובידך את אנשי העיירה, ובין האנשים היה גם העשיר הקמטן שבא להתברך, כשנכנס העשיר ביקש: אנא רבי, התפלל בבקשה על רעייתי שתמות התפלא הרבי: מדוע שאתפלל על דבר כזה? ענה העשיר: היות ומיום שנישאנו לא היה יום אחד טוב בחיי ענה לו הצדיק: להתפלל על כך איני יכול, אבל יכול אני לתת לך עצה טובה, בגמרא כתוב 'הנדר ואינו משלם אשתו סתה', ובכן עצתי אליך, שבהתרמה עבור המקוה תתחייב לתרום את כל עלות הבנייה וכמוכן לא תשלם ואז תתמלא משאלת לבך. הגיע יום ההתרמה ולתדהמת כל הנוכחים הרים העשיר את ידו והודיע כי הוא מתחייב לשלם את כל הוצאות הבנייה.

עברו ימים העשיר 'התגע' מתחייבותו, ובניתיים חשב לעצמו: הרי מסמלא אשתו הולכת למות ומה אכפת לי לכבדה מעט? והוא החל לכבדה והיא החזירה לו באותה מידה וכיבדתו בחזרה כך עברה תקופה קצה וחייהם השתנו מקצה לקצה, יום אחד תלחה אשתו במחלה קשה והרופאים הודיעו לו כי ימיה ספורים מיד 'נזכר' העשיר באותה 'סגולה' שנתן לו הצדיק, רץ אליו העשיר והתחנן על חיי אשתו, אמר לו הצדיק, אם רצונך שאשתך תחיה עליך לשלם את נדרך, וכך מתוסר ברירה שילם הקמטן את כל בניית המקוה. פרשחנו פותחת במילה 'צו' ורש"י מסביר 'אין צו אלא לשון זידה, וסביא את דברי הגמרא 'אמר ר' שמעון ביוצר צריך הכותב לרז במקום שיש בו חסרון כ"ס'. כשזה מגיע למצוות היצר הרע שם את כובד משקלו שלא נוציא סמון עבור המצוות ולכן צריכים זידה, יש הרבה אפשרויות איך לרז, עלינו להיות מהחכמים שמבינים בלשון זידה ולא להצטרך לסגולות כדי לרזנו למצוות.

(ג' טיב החזרה-צו)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

תורת הקרבנות וסגולותיו

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: (ו: ב)

ערך העבודה כערך הכוונה לשמים

העסק בתורת הקרבנות כהקרבנות בפועל

בספר 'תורה אור' למרן בעל החפץ חיים' כתב ח"ל: 'צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורה העולה, היא העולה (ויקרא ו: ב) בגמרא (מנחות ק: ד) דרשו 'זאת תורת העולה, שכל העוסק בתורת העולה כאילו הקריבה ופירשו המפרשים: 'זאת תורת העולה, היא העולה' שלא תאמר שאין זו אלא השוואה רחוקה (כמו כל המעלים ענין מן הצדקה כאילו עובד עבודת כוכבים, ועוד), אלא 'היא העולה' ממש.

ואם כן, ומצבנו דומה לעשירי, שבהיותו בביתו יש לו דירה רחבת ידיים ורהיטים משובחים ומעדיני מלכים, משרתים ושמשים. אבל כשצריך הוא לנסוע בעסקי מסחרו אינו יכול ליטול עמו לא את ביתו ולא את רהיטיו, לא את מצרכי המזון ולא את המבשלים והטבחים וצבא המשרתים. אבל אינו נצרך להם, שכן נוטל הוא ביזו את צורו כספו, ובכל מקום שיגיע יקבל אכסניה מרווחת, שירות כיד המלך ומעדינים כאוות נפשו, ופעמים רבות ישבע רצון מהתנאים באכסניה יותר מאשר יש לו בביתו.

והנמשל, בהיותו בארצו הקדושה ובית המקדש על מכונו, יכול היה כל אחד לתקן נפשו בכל תיקוני הקרבנות. יש תיקונים הנעשים על ידי המנחה ויש הנעשים על ידי העולה, יש בשלמים ויש בקרבן תודה וכיוצא בכך. אבל בעוונותיו חרב בית המקדש ויצאנו בגלות, ועתה אנו בדרך. אבל צורו כספנו ביזנו, היא התורה הקדושה ועל ידיה נוכל להשיג כל תיקוני הקרבנות בעסקנו בתורת עולה ומנחה ושאר הזבחים. וכתב מהרש"א (תענית כז) שזהו שנאמר 'לולי תורתך שעשועי, לא אבדתי בניי' (תהלים קס, צב) שאלמלא התורה, שכל העוסק בפרשת הקרבנות כאילו מקריבן, לא היה לנו קיום בגלות.

ומי שאינו מנצל זאת ואינו עוסק בפרשת הקרבנות, דומה לאדם שהמלך נטה לו חסד והעניק לו שטר, שאם יציגו באוצר המלוכה יקבל עבורו כמה עשרות אלפי דינרי זהב. והוא טומן את השאר בכיסו ואינו פודוהו, הלא לשוטה יחשב! כך הבטיחנו הבורא שהעוסק בהלכות קרבנות יחשב לו כאילו הקריבן, ואנו מניחים הבטחה זו בקרן זוית ואיננו מנצלים אותה, מה גדולה סכלותנו! עכ"ל.

אמירת הקרבנות כסדר עשייתן במקדש

ואכן רואים אנו שכך נפסק להלכה 'בשלחן ערוך' (אורח חיים א, ט) ח"ל: 'יש נוהגין לומר פרשת הכיור (שמות ל, ז - פ, כ) ואח"כ פרשת תרומת הדשן (ויקרא א, א - א, י) ואח"כ פרשת תמיד (במדבר כז, א - א, כ) ואח"כ פרשת מזבח מקטור קטורת (שמות ט, ז - ט, י) ופרשת סמני הקטורת ועשייתו' (שמות ל, ז - ל, ט) ובש"ע הרב העתיק גם כן את ההלכה, והוסיף 'שכן היה סדר העבודות במקדש'. ומשמע מדבריו שאמירתן הוא במקום עשייתן, ולכן יש צורך שיהיו כסדר עשייתן. ומזה הטעם גם נפסק בש"ע (שם סעיף ט) שפרשיות הקרבנות לא יאמר אלא ביום, וכפי שמבואר טעמו ב'משנה ברורה' (ק"ק ט) שהוא מטעם דאין הקרבנות קריבים אלא ביום. ולפי זה מוסיף שפרשת הכיור ופרשת תרומת הדשן יכול לאומרה גם קודם אור היום, כיון שאלו הדברים היו יכולים עוד לעשות קודם גם קודם אור היום.

הכפרה ע"י אמירת הקרבנות

ואכן רואים בזהוה הקדוש (הלך א דף ק) שאמירת הקרבנות מועילים לכפרה כבהקרבנות בפועל, והוא לך לשוננו: 'לבתר יתעסק בפרשת הקרבנות לכפרא עליו, וכל אינון קרבניו, ויימא 'צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה', בנין לכפרה על כל אנון הרהרוין ומחשבין דליליא'. פירוש: ואח"כ יעסוק בפרשת הקרבנות שבאים על כפרת עון, וכן יעסוק בכל הקרבנות שאינם באים לכפרה, כעין קרבן עולה, ויאמר צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, כדי לכפר על כל הרהורים והמחשבות של לילה. עכ"ל. הרי לנו מדבריו שכשם שהועילו הקרבנות כשהקריבם בפועל כך הם מועילים כהיום ע"י אמירתם. וגם קרבן העולה שכיפרה על הרהורי הלב מכפרת גם כהיום על המחשבות שאינן רצויות.

סגולה לבטל מחשבות זרות

והנה ראה בשל"ה הקדוש שכתב (בשער האותיות את ל סעיף ח) בזה"ל: 'ומצאתי כתב יד של האלהי מורינו הרב משה קורדוואר ז"ל (תפלה לשמה שער ב סיפור 1). שכתב וזה לשונו: 'לימדנו זקן אחד, לבטל המחשבה יאמר פסוק זה הרבה פעמים, 'אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה' (ויקרא ו: ב). ובעיני פשוט, שזה הזקן היה אליהו הנביא, ולרוב ענותנותו של הרב, לא רצה לגלות. על כן יאה נזהר בזה במי שנפל בלבו מחשבת און או מחשבת הבל, שיאמר הפסוק הנזכר לעיל הרבה פעמים. ונראה בעיני, שיאמר גם כן הפסוק (תהלים קס, קי) 'סעפים שנאתי ותורתך אהבתי', ויאמר אותו בהתעוררות גדול, ויהיה גבור כארי עכ"ל. ולאור האמור בענין סגולת אמירת הקרבנות, כי לתת טעם לדבריו, כי מקרא זה הלוא מדבר על אש העולה, שאמור מכפר על הרהורי הלב. ולכן כשכאילו מקריבין לפני קרבן, ומוחל אני על כל עונותימה'. עליו לומר מקרא זה, וכיוון שאמירתו היא כהויותו, וזכה תיכף לכפרה, ורשומה נמחקת כלא היה.

אמירת הקרבנות בימינו מועיל יותר מהקרבנות בזמן הבית

והנה, ונראה גם דברי היבני יששכר' בספרו 'דרך פקודין' (תקדימה ח אות ט) שכתב, שבימינו יכולים אנו לזכות לכפרה גם על המזיזין, על ידי אמירת כל הקרבנות. והא לך לשוננו: 'דנראה לי דבזמן הזה יכופר בקריאה גם עון מזיד. ונראה לי כן מלשון הגמרא בפרק בני העיר, שאמר הגמרא 'לבריהם' כבר תקנת' להם סדר הקרבנות. לא זמן שקוראין בהם מעלה אני עליהם כאלו מקריבין לפני קרבן, ומוחל אני על כל עונותיהם'. עון מזיד הוא. ובפרט שבלשון שאמר אברהם, אמר לשון חטא, 'שמא יחטאו לפניך', וחטא שוגג. והשי"ת סיים בלשון עון. משמע דהשי"ת הבטיח לו, לא מבעיא דיכופרו השגגות, אלא אפילו הזדונות יכופרו בקריאת הקרבנות. רק דמשמע לי מלשון הגמרא דלכפרת הזדונות צריך לומר כל סדר הקרבנות שהן סדורין בתורה, דכן הוא לשון הגמרא, 'כבר תקנת' להם סדר הקרבנות'. סדר זוקא, וכל הקרבנות זוקא. לאור כל האמור, ראוי לכל החפץ בכפרת עוונותיו ובקריאת אלקים, ללמוד היטב פרשה זו, ולהרגילה על לשונו. כדי שיוכל לעסוק בה תמיד, ולהיות תמיד דבוק באלקים חיים.

פירווי חמץ

א. יש לזהר ולהשגיח במה שמצוי כשמביאים שק תפוחי אדמה וכי"ב שמחמת כובד השק סוחבים אותם על הארץ, ולפעמים נסחב עם זה גם פירווי חמץ, ובקל יכול להיכשל באיסור חמץ בפסח.

ב. כמו"כ צריך לזהר כשמביא לביתו מאכלי פסח עם רב הסעות, ומצוי מאד שהמקום המיועד להניח שם את מוצרי הפסח מלאים בפירווי חמץ, על כן יש להשגיח ולנקות את המקום היטב מתחילה, או שניחא איזה דבר כמו נייר או ניילון להפסיק בנייהם כדי שלא ידבק בהם החמץ.

ג. יש לזהר מאד בעת שטיפת ורחיצת הבית שלא לשפוך מים על המשקוף שסמוך למחוזות שעלולות להתלקק ח"ו, ואם יש חשש שגורטבה המחזה צריך לבודקה.

ד. חמץ שנפלה עליו מפולת (גל של אבנים ועוד), אם אין הכלב יכול להריח ריחו ולחפש אחריו, דהיינו שיש עליו גובה ג' טפחים, הרי הוא כמבוער מן העולם לגמרי ואינו עובר עליו בבל יראה ובל ימצא מן התורה אף על פי שלא ביטלו (סי' תל"ג ס"ה, שיער הרב ס"ה). ולפי"ז ה"ה אם נתגלגל חמץ תחת ארון כבד בעומק שאי אפשר להגיע אליו בידיים ה"ז מבטלו דווי.

ה. מגירות ומדפים שדרך להסירם ממקומם ולהפכם בעת שמנקים אותם מן החמץ וה"ה קדירות וכי"ב אינם צריכים בדיקה, שמכיון שכבר הפכם ודאי שאין בהם חמץ (שיעור קנה בשם פסח).

ספרים

א. י"א שיש חיוב מעיקר הדין לבדוק את הספרים שמשמשתמין בהם לפעמים בחמץ משום חשש פירווי, או ימכרם לנכרי ויעשה בפניהם מחיצה (חזקת סי' קס"ז ס"ק י"ג י"ח). וי"א שמוטב להשתמש בספרים המונחים בארון הספרים אע"פ שלא ניקה ולא בדק אותם לפסח מפירווי החמץ, משום דפירווי החמץ שנמצאים בתוך הספרים בטלים ואינם צריכים ביעור (הלי"ש פ"ה ס"ז, הליכות אבן ישראל, שיעורי קנה בשם פסח), ואף אם ימצא פירווי לא חשיבי ולא טרח אדם ללקטם לאכול מהם, וגם הוא מאוס לאדם לאכול מהם (ליקוטי משנה"ל פסח).

ב. ומ"מ הספרים שרגיל להשתמש בהם כל ימות השנה בתוך הסעודה שבודאי יש בהם פירווי חמץ, טוב שיעשה להם היכר שלא יבוא להשתמש בהם בפסח בעת סעודתו, שיש לחוש שמא יפלו פירווי מתוכם על השולחן ולתוך המאכל, אם לא שבודקם דף אחר דף ומנקה אותם מן הפירוויים (שיעור קנה בשם פסח), או שניחא מפה אחרת תחת הספרים (הליכות אבן ישראל).

ג. ומ"מ הספרים המתגלגלים ונמצאים בתוך החמץ בכל ימות השנה, כגון סידורי תפילה של ילדים וכדומה, וכ"ש זמירות לשבת וברכות של ברכת המזון, פנקסי טלפון לוח וכדומה, שהם מלאים פירווי חמץ ומודבק בהם ממאכלי חמץ, קרוב הדבר שא"א לנקותם, ועל כן טוב שיצניע אותם בין הדברים שאין משתמש בהם בפסח, או ימכרם לנכרי (שיעור קנה בשם פסח).

ד. יזהר שלא ישים אצבעותיו לתוך פיו תוך כדי הלימוד, ונכון לנקות ידיו אחר הלימוד בימי הפסח. יש מדקדקים ומשגיחים על הספרים לשומרם בכל ימות השנה שלא יפלו לתוכם פירווי חמץ (שיעור קנה בשם פסח, ליקוטי משנה"ל פסח).

ה. חסידיים ואנשי מעשה נוהגים גם לטשוף הדברים שקונים לכבוד החג מחשש פירווי חמץ, כגון מיני פירות וירקות וביצים, וכן בקבוקי יין ושמן, וכל דבר העלול להיות עליו

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

בוחר כליות ולב'

אני לומד בכלל בקבר רחל והייתי עד לסיפור מדהים שאני חייב לשתף את קוראי טיב הקהילה למען ספר שמו של הקב"ה בכל הארץ.

יהודי טוב האוסף כספים עבור אנשים נזקקים צד בעינו יהודי אמיד שהגיע להתפלל בקבר רחל. מחמת הצורך הגדול לעזור ליהודים פנה לגביר הידוע וביקש לזכותו במצווה חשובה של צדקה לאדם נזקק עבור תשלום חוב לחברה המגיע סה"כ לאלפיים שקלים.

אותו יהודי הגיב באדישות וניסה להתעלם ממזכה הרבים בהפטירו שאינו מחפש כאן זכויות חדשות.

אך העסקן לא הרפה מהגביר ושוב ניסה את מזלו ולהתרימו למצווה זו עם כל מיני שנועיעים משכנועים שונים, מה שגרם לגביר להתרעם עליו באומרו: "יש לי את המצוות שלי שאני נוהג לתת עבורם צדקה ואתה אינך יכול להחליט עבורי למי עלי לתת! כבר אמרתי לך שאינני מעוניין לתת סכום גדול עבור המצווה הזו שאתה אוסף עבורה, על אף שהיא מצווה חשובה, אבל לי יש את הצדקות שאני מרגיש צורך לעזור בהם וזה לא המקרה, אז מדוע אינך מרפה ממני וממשיך לנסות להתרים אותי?!"

בסופו של דבר נפרדו דרכם לחיים ולשלום. אבל כאן הסיפור רק התחיל:

לאחר התפילה ניגש הגביר אל אברך שישב בקרן זווית ושאלו אם הוא מחתן ילדים? האברך השיב כי בדיוק עכשיו חיתן, על אתר שלף הגביר פנקס צ'קים ורשם לו המחאה על סך חמש מאות דולר (\$500). האברך התרגש מאוד ובהפסקה הראה לנו חברי הכולל את הצ'ק וסיפר השגחה פרטית וכך סיפר:

"אתם יודעים שקבלתי על עצמי לא לבקש מאיש כספים ולחיות ללא הלוואות, ישבתי ודברתי עם ה' שאני זקוק לסכום כסף הזה עבור שכירות לבני שזה עתה התחתן ובקשתי שישלח לי את הכסף כי עוד הלילה עלי לשלם את השכירות שהתחייבתי עליה והנה לפתע פתאום פנה אלי היהודי הזה שאיני מכירו ונתן לי את הצ'ק הזה."

האברך הציג את הצ'ק לעין כל לקדש שם שמים ברבים, ואני הייתי עד לדבר, רק שלא ידעתי בפנימיות של האברך שהוא מתפלל באותה העת לכסף, וה' דאג לשים בליבו של אותו גביר לפנות דווקא אליו מכל עשרות היהודים שישבו שם. בעל המעשה: ש.ש.

הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע

לרגל יומא דהילולא רבא של הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זצוק"ל בעל "נועם אלימלך" (הרה"ק רבי אלימלך בהר"ר אליעזר ליפסאן, יו"ד יום ה' כ"א אדר ב'), הננו להגיש בזה קובץ קטן הכמות ורב האיכות, טיב המעשיות שסיפר רבינו הגה"צ שלי"ם א בהזדמנויות שונות אודות בעל ההילולא.

מעשיות שיש בהם כדי ללמדנו ארוחות חיים ונתיבות יושר, להתהלך בדרכם של צדיקים, ולהתדבק בשפע קדושתם וברכתם, ובכל ענייניהם לטובה.

העיריה לא זכיתי לבת קול זו, אך לאחר יציאתי כבר נודעתי היטב כמה ממון הייתי אמור לקבץ כאן [באנחה הסכסם שטאקס תחת יד...], והא ראייה שזהו הסכום המדויק, שהרי כך בדיוק קיבלתי!

אחד מתלמידי הקדושים, שהיה מגדולי הרבנים בדורו, התבטא על כך ואמר, שבמה שנוגע בשביל הלימוד עבורנו, הרי גדולה מדרגת הבן ממדרגת האב. כי אצל אביו הקדוש לא היה זה בגדר חידוש, כאשר היה תדיר צופה עתידות, וידע הכל ברוח קדשו, ומי יבוא בסוד קדושים. - אבל אצל הבן הרבי ר' אלעזר, למדנו מידת 'אמונה פשוטה', שהוא לימוד נחוץ ביותר לכל אחד ואחד מ ישראל!

ואבאר בעז"ה בעומק דברי חכמים וחידותם, הנה מדרכו של עולם, אדם היוצא למלאכת איסוף הצדקה, קובץ על יד, כשמתיישב בסופו של יום לערוך חשבון הפדיון, וסופר ומונה כמה הצליח במלאכתו, מלאכת השנור... על פי רוב עולים לבד כל מיני הרהורים ומחשבות שטיב עבודתו ומלאכתו, שאילו היה אומר לגביר פלוני כך וכך בודאי היה מכפל נתינתו... ואצל עשירי אחר לא דיבר מספיק בהיטות לפרש את צרכיו, ועוד כהנה וכהנה, וכך מתהלך במחשבות נוגות חבל שלא עשיתי כך, וחבל שלא דיברתי כך... אך כל זה נובע מחיסרון במידת האמונה והביטחון, שהוא לבדו זן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים.

אבל בזאת למדנו מידתו של צדיק, שבצאתו מן העיר היתה לו אמונה פשוטה ותמימה, כמו 'בת קול' היוצאת ומכרות לפניו, כך הוא הסכום שהיית צריך לאסוף בעיירה זו, כך בדיוק כפי שיש בידך! לא פחות ולא יותר.

זהו לימוד עצום שלמדנו כאן, בטיב מידת האמונה הפשוטה! § • § •

סיפר הרה"ק רבי נפתלי רופשיצער זצוק"ל, שפעם אחת הגיע רבו הק' הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זצוק"ל, בעל "נועם אלימלך", לעיר אחת בהונגריה. ובבוקר עם שחר בלכתו אל המקווה המקומי, פגש בו אחד מיהודי העיר שצורתו הקדושה והטהורה מצאה חן בעיניו. ובצאתו מן המקווה ניגש ונתן לו ברכת שלום נעימה, ושאל: פון וואנעט קומט א ייד?

[מהיך מצע במחנה]. מעיירה קטנה בארץ פולין, באה התשובה, ליז'ענסק שמה! אוהו! התפעל האיש, מליז'ענסק! בוודאי מכירים אתם את הצדיק המפורסם מליז'ענסק! מה? - התפלא האורח - וכי עד כאן עד הונגריה הגיע השקר הזה? וואו א' צדיק? וואס א' צדיק? [מי צדיק מה צדיק]. מכיר אני אותו היטב, זהו יהודי פשוט ביותר!

ההונגרי המקומי, כשומעו את האיש מזלזל בצדיק נשגב שכל העולם רועש ממנו חרה אפו, והחל לצעוק עליו ולגדפו, תבטיח לך! כיצד מעיז אתה לפתוח פין ולזלזל בצדיקים קדושי עליון? כיצד אינך ירא ומתיירא על נפשך לדבר בצדיקים נשגבים כאלה, שאין לך שום השגה בהם? והנה לאחר שעות מספר, הגיע אותו יהודי אל מקום אכסנייתו של הרבי ר' אלימלך בעיר, והמתין בתור בין עשרות היהודים | הפשך בעמוד הבא <

כתב רבינו בעל ההילולא בספרו הק' "נועם אלימלך" בפרשה דידן (דפרי דין גה. ס"ג, ו"ל"ק: "ידיברו כו' צו את בני ישראל. [הם כי לשון הפסוק (ו. א.) צו את אהרן ואת בניו, חב כאן א"ת בני ישראל, מראה כדי שיהיו הדברים מסומים אל כל ישראל מכל]. פירש רש"י, אין צו אלא זירוח, ביותר צריך לזרו במקום שיש חסרון כים. ו"ל על פי הרמז, דהנה האדם העובד את השם יתברך ברוח הוא, צריך לעבוד בזריות ובמידות טובות."

"אבל העובד את השם יתברך בעצלות ובדוחק שלא ברצון, אזי הרי הוא חסר הגוף, שאין לו גוף שהוא כמו כים ונתק להנשמה." וזה שרמזו רש"י 'ביותר צריך לזרו במקום שיש חסרון כים', דהיינו שעובד בעצלות כני"ל עכ"ל"ק. § • § •

אמרו רבותינו ז"ל (חולין טז) גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם", ואכן עינינו הוראות בעיירה הקטנה 'ליז'ענסק' שבפולין, שנעשתה במשך הדורות לתל תלפיות, ומדי שנה בשנה נמשך לב ישראל קדושים אל ציון הקדוש, לשפוך שיח ערב ולעורר רחמי שמים בוכות הצדיק הקדוש.

לא בכדי אמרו אצל חסידים, שהלימוד בספר "נועם אלימלך" יש בו סגולה להיות צדיק, שכן כל הספר מדבר מן הצדיקים ודרכי עבודתם כנודה, ולכן הוא נקרא 'ספרם של צדיקים'.

וזאת ידוע שהרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע לא היה נכנס לבית שאין בו את הספר "נועם אלימלך", וכשנצרך ללכת לאיזה בית היה תדיר נוטל עימו את ה"נועם אלימלך".

וגדול סגולת זה הספר הקדוש מפורסמת בשער בת רבים, ובפרט 'דפוס ראשון' של הספר הק' שיש בו סגולה יתרה. כמ"ש בספה"ק "אהל אלימלך" (סימן רפ"ט): "הספר "נועם אלימלך" דפוס ראשון תקמ"ח הוא מסוגל למקשה לילד, שתשים הספר במיטתו ותלד בניקל".

וכן כתב בסה"ק "פרקי רבי אלעזר" (דף קס"א): "חייבה יתרה נודעת לדפוס הראשון, כי כפי המקובל הוא סגולה נפלאה למקשה לילד שתיושע במהרה. - הנראה מזה, כי לאו דווקא 'דפוס הראשון' הוא סגולה, כי בכלל הספה"ק "נועם אלימלך" הוא מסוגל, וכמונב שדפוס הראשון על אחת כמה וכמה" ע"כ.

והנה לאחרונה נכנס אצלי איש אחד, והראני שמחזיק בכיסו תדיר את הספה"ק "נועם אלימלך", בצילום זעיר של 'דפוס ראשון', והתפאר בו שבכל מקום שהולך ה'נועם אלימלך' עמו. - כנודה שבשנים אחרונות מצוי בכל תנוות הספרים ספר 'נועם אלימלך' קטן בתוך כיס פלסטיק, צילום זעיר של דפוס הראשון, ונמכר כסגולה להחזיקו כל אחד בכיסו, או בנרתיק הטלית ותפליין כידוע.

שאלתי את האיש, אם פותח את הספר הקדוש ללמוד בו לפעמים, וענה בשלילה מחמת שהוא מחזיקו בכיסו לסגולה בלבד.

אמרתי לפניו, הבה תן נא את דעתך, מדוע הקפידו חסידים ואנשי מעשה שיהיה בכל בית את הספר 'נועם אלימלך', לא רק בשביל הסגולה שבעצם החזקת הספר. - זו היא ה'חיצוניות' שבסגולה זו בלבד... ועיקר המכוון הוא כדי שילמדו בספר הקדוש, שהוא מלא מון אל זן דרכי תשובה ויראת שמים, ומלמד לאדם דעת כיצד להתקרב אל השי"ת, ולקיים תכלית ביאתו לעולם הזה. - ולכן אין ראוי לרכוש ספר קטנטן כזה שאין שום אפשרות ללמוד בו, רק מן המהדורה הגדולה יותר שניתן ללמוד בספר, ואף היא נכנסת אל הכיס, ומפעם לפעם יוציא הספר הקדוש ללמוד בו, לעורר את לבבו לתורה ויראת שמים.

ואם על החזקת הספר הקדוש בארון הספרים או בתוך התיק העידו הצדיקים שיש בו סגולה טובה, כל שכן וקל וחומר כשמחזיקו בראש ובלב, והספר הקדוש חי בקרבו, ללמוד בו ולהדריכו להועיל, שבחודאי תגדל הסגולה בזה פי כמה וכמה לטובה ולברכה. § • § •

הרה"ק איש אלקים הרבי ר' אלימלך זצוק"ל זי"ע היה עורך הרבה פעמים 'גלות' כידוע, לפעמים היה יוצא ביחד עם אחיו הגדול הרבי ר' זושא זצוק"ל. טעמים רבים גלויים ונסתרים היו להם לקדושי עליון אלו בהנהגה זו, מלבד מה שהיו מתחברים בזה בדבקות השכינה הקדושה, כאשר "שכינת בגלותא".

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח א' ר' שפחה ספואלס בפקס: 15326517922 o.y.wines@gmail.com א' ל:

שצבאו על פתחו, כדי לקבל את ברכתו בקודש. בהגיע תורו, משרק נכנס בקודש פנימה וראה את פני הצדיק נבהל והזדעזע מאוד, כראותו שזוהו האיש שבזוהו וצעק עליו הבוקר במקווה, עתה הבין היטב מדוע ביטל הצדיק את גדלותו ברוב ענוותנותו.

הוא נפל על הארץ והחל בוכה ומיילל וזעק במר נפש, רבי! אני מבקש מחילה, על מה שצעקתי וגידפתי בבוקר, רבי מחול נא לי! - כך עמד ובכה שעה ארוכה ומייר בבכיות רבות, עד שהרגיעו הרבי הק' ואמר שהוא מוחל לו במחילה גמורה, רק שידע נאמנה שהוא אמר את האמת!

• § • § •

אחד מחסידיו של הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זצוק"ל היה מגדולי רבני גאוןי הדור, ה"ה הרב אב"ד ד"ק רצאפערטו והגלילות זצוק"ל, שבצעירותו היה עוד מתלמידי מרן החתם סופר זצוק"ל. ובתוקף רבנותו יצא שמו והתפרסם בכל המחוז, והיה אחד ממנהיגי היהדות בארץ הגר. בכל מקום שהופיע היו הכל רוחשים לכבודו, וגם הרבה מן הגויים היו באים להתייעץ עמו. הוא היה בעל קומה ותואר יזי פניו מאירים תמיד באור עליון, והכל היו באים לשטוח לפניו שאלותיהם וצרותיהם. אך כשביקשו ממנו ברכה היה נמנע בענוותנותו, ואומר שכח הברכה נתון לצדיקים, ושיכולים לנסוע לבבלו לבקש ברכה... ולא היה נותן כי אם 'עצות' בלבד.

בהיותו דבוק ברב, היה נוסע מדי שנה בשנה לקראת ראש השנה לבעלו, אך באחד השנים אירע לו אונס והיה מוכרח להישאר ברצאפערטו בראש השנה, ולכן נסע באותה שנה לבעלו לחג השבועות. ועשה לעצמו באותה שנה כמה מנהגים הנהוגים ביומא רבא דראש השנה גם בחג השבועות, מחמת שהחשיב אותו חג השבועות כהשלמה ליום הדין דראש השנה. וכבר אמרו בגמרא (מגילה לא): "עצרת נמי ראש השנה היא" ע"ש. באותה שנה הוא רכש 'סכין' חדש לפני שבועות סגולות יומא דראש השנה, ונטלו עמו בדרכו לבעלו, וכן בעוד כמה מנהגים.

בהיותו דבוק בהונגריה לגליציה שם פעמיו אל העיר לז'ענסק, לשפוף שיח ערבו בציון הקדוש של איש האלקים הרבי ר' אלימלך זצוק"ל ז"ע. בהגיעו אל הציון הקדוש שמח שמצא את המקום ריק מאדם, כי היה זה יום חול רגיל בשלהי חודש אייר. ושפך את לבבו על הציון שעה ארוכה, וביקש שם על כל ענייני החיים והרבנות, ועל הצלחת נסיעתו לרבו וכי.

אחד הדברים שהעיקר על לבו, וביקש על כך הרבה בציון הקדוש, היה ענין הברכות שסייר תמיד לברך כאמור, רק השתתף תמיד בנתינת עצות בכל דבר. אך לפעמים היו אנשים שהפצירו בו מאוד שרוצים להתברך מפיו הקדוש זי"קא, ומתוך שלא רצה להשיב פניהם ריקם נאות ברכם. אבל היה לבו נכופו בדבר, כי מי הוא ומה הוא לחלק ברכות. ועל כך היה שואל ומבקש בכל לב, שאם יברך את איש ישראל שלא תשוב ברכתו ריקם, ויתקיימו הברכות שמברך את ישראל.

לאחר שעה ארוכה של השתטחות על ציון הקדוש יצא החוצה, ומה מאוד הופתע לפגוש שם ברבו הקדוש הרבי ר' יהושע מבעלזא, שעלה במעלה הגבעה העולה אל הציון כשהוא נתמך עם שני משמשיו, ואף הוא הגיע להתפלל על הציון הקדוש.

והנה תיכף כשראהו רבו הקדוש שמח מאוד לקראתו, ופנה אליו מיד ואמר: רצאפערטער רב, וינטש מיר! [הרב רצאפערטער ברבני נאן]. - הרב הופתע מאוד, כי מעולם לא ביקשו רבו לברכו, והבין שבקשותו שהתפלל זה עתה בציון התקבלה, ותיכף פתח את פיו בברכות רבות לרוב ככל מה שעלה בדעתו.

לאחר תקופה לא ארוכה נסתלק הרבי הק' מבעלזא לבית עולמו, ואז נזכר תפארתו תלמידו הרב שלא בירך את רבו באריכות ימים ושנים ובשיבה טובה, וכאב לו על כך מאוד, ולתקן זאת התחיל מאז לברך כל אחד שבא לפניו באריכות ימים ושנים טובות, אמן.

• § • § •

סיפר הרב הצדיק רבי מאטיל סלונמינער זצוק"ל, מנהיגם הנערץ של חסידי סלונים, ששמע מיהודי ישיש שהיה קבלה בידו איש מפי איש, עד אחד מבני חבורת האריות תלמידי הנועם אלימלך ז"ע, שהקשיב פעם מן הצד לשמוע את הרבי ר' אלימלך בעת שלמד "גמרא", בסוגיא שבריש פרק אלו מציאות (ב"מ דף כ"א ריש ע"ט).

והוא תיאר זאת כך: הצדיק ישב על סאק קדשו כשכולו אש להבת שלהבת, וקרא מן הגמרא בהתלהבות גדולה: "זאג די הייליגע גמרא, 'אוש שלא מדעת' - מהו רצון השם יתברך כבהאי גוונא? אביי אמר, שרצון השם הוא: 'לא הוי יאוש'.

רבא אמר, שרצון השם הוא: 'הוי יאוש'. מוכיח אביי ומנמק את שיטתו, תדע שרצון ה' הוא דלא הוי יאוש: "דהא לא ידע דנפל מיניה".

ואילו רבא מוכיח שיטתו שרצון ה' הוא דהוי יאוש: "דלכי ידע דנפל מיניה מייאש, מימר אמר סימנא לית לי בגויה - מהשתא הוא דמיאש".

וכן על זה הדרך היה לומד כל הסוגיא, בהויות אביי ורבא, מהו רצון השם! - ובכך נמצא שהיה דבוק כל עת תלמודו בבירור רצון השם יתברך!

וכן הוא מורגל הרבה בלשון הראשונים ז"ל: "אמר השם יתעלה".

• § • § •

בזמנו של הרה"ק הרבי ר' אהרן ראטה זצוק"ל, בעמ"ס שומר אמונים וטהרת הקודש ז"ע, שרר שנה אחת בירושלים ע"ה"ק רעב קשה מאוד, ורבים ושלמים מיושבי ירושלים הגיעו עד פת לחם, וסכנה גדולה נשקפה לבני היישוב כולו.

בגיע האי יומא דהילולא רבא כ"א אדר, לא נמצא בחצר הקודש שום פת לחם לערוך הסעודה לכבוד ההילולא, הורה הצדיק לצאת ולחפש היטב בכל מקום, עד שימצאו לחם לכבוד הסעודה.

לאחר חיפוש רב במקומות רבים, הצליחו הגבאים הנאמנים להמציא בקושי מעט לחם, שהספיק בקושי רב לנטילת ידיים ואכילת כזית.

הרבי הקדוש יצא לעריכת השולחן בפנים אדומות מאוד, וניכר עליו שהיה שרוי בדבקות עילאה בתבערת אש קודש, כל הטיש היה נעלה ומרומם עד מאוד, כדרכו של הצדיק לעבוד את בוראו תמיד בדחילו ורחימו ובמסירות נפש.

כשהגיעה עת אמירת היתורה, והרבי חש שמתבקש עתה לשאת את דבר קדשו, קם ממקומו כסערת רוח, ולעיניו המשתאות של קהל החסידים הרגושים ניגש אל ארון הקודש, הסיט את פרוכת הקודש, פתח את הארון, ותחב את ראשו פנימה, והחל לצעוק בקולי קולות, לעורר רחמים וחסדים על עם בני ישראל. בתוך דברי קדשו שמעוהו צועק: עד היכן הגענו? האם גם לחם לסעודת הילולא קדישא של הנועם אלימלך לא יתנו לנו? - מיט שטעקענ'ס (אשקנזי) וועט עהר גייעהן [הרבי ר' אלימלך, אויס קלאפין אלע טויערען! [עם מקלות יד הרבי ר' אלימלך ופוזח את כל השערים]]. - וכה היה מאריך הרבה בתפילות ובכיות ובדברי כיבושין כלפי מעלה.

לא עברו מספר ימים וכל השוק הוצף בחיטה הרבה, שהגיעה באניה מיוחדת מטורקיה, וכל הגזירה התבטלה, וישראל קדושים חגגו את חג הפסח בהרחבה ובשמחה.

[כמו כן ידוע מהרבה צדיקים גדולים, שהיו פועלים ישועות גדולות באי יומא דהילולא רבא, כדוגמת הרה"ק בעל תפארת שלמה זצוק"ל מרדומסק, והאבת ישראל זצוק"ל מוויז'ניץ, החלקת יהושע זצוק"ל מביאלא, וע"ה].

• § • § •

הרה"ק החוזה מלובלין זצוק"ל ערך פעם 'נסיעה' אל רבו איש האלקים, הרבי ר' אלימלך זצוק"ל ז"ע. והנה בדרכו פגש ביהודי טוב אחד, שמצא חן מאוד בעיניו של החוזה, ובהליכתם יחדיו

נפתחה 'שיחת מרעים' ביניהם. בין הדברים שאלו החוזה: יש לך רבי שהנך מסתופף בצילו? לא! ענה האיש, לצערי לא מצאתי לך רבי כנפשי.

בוא נא עמדי ללז'ענסק, הציע החוזה, שם תמצא בודאי את אשר תאווה נפשך!

התחברו אפוא השניים יחדיו, כל הדרך עסקו בתורה ועבודתו במרוץ גדולות, והיו שמחים מאוד בחיבור החברותא שביניהם. כך הגיעו לז'ענסקה כשנפשם טובה עליהם, ועלו ובאו תיכף אל בית הצדיק כדי לקבל ברכת שלום.

אולם מה מאוד תמרו אל לבם, שתיכף כשרק דרכו על מפתן הבית בקודש פנימה, וראה אותם הרבי ר' אלימלך, הסתובב עצמו אל הכותל, ולא רצה לקבל את פניהם ולהסתכל בהם!

היה זה דבר מצוי בלז'ענסק שתהא 'קבלת פנים' שכזו... והיה זה סימן לאדם שלא הכין את עצמו כראוי, ועליו לשוב בתשובה ולמצוא חסרון נפשו, כדי שידע ויבין על מה נצרך הוא לבוא אל הצדיק.

החוזה הק' שהכיר כבר דרכי רבו ומורו, הלך ועשה תשובה גדולה בהשתפכות הנפש, על שנדחה מפני הקודש. ולמחרת כשהגיע לתפילת שחרית, כשנכנס הרבי לתפילה שמח לקראתו בפנים שוחקות, ורמז לו להיכנס אליו אחר התפילה.

כשנכנס החוזה קיבלו הנועם אלימלך בסבר פנים יפות וקירבו במאור פנים, וגילה בפניו שכל מחמתו דחאו אמש, אלא מחמת ה'אורח' החדש שהביא עמו...

שאל החוזה, והלא הוא תלמיד חכם מופלג, וירא שמים מרבים? ענה לו הנועם אלימלך, הנה ישנם ארבעה סוגי אנשים:

(א) יש יהודי שהוא לא טוב, והוא גם יודע ומכיר בכך שהוא לא טוב. - איש זה בודאי יגיע אל התשובה, שהרי מכיר את מצבו, ויודע הוא שאינו טוב.

(ב) יהודי שהוא לא טוב, אך חושב על עצמו שהוא כן טוב. - הוא הוא יודע שהוא טוב, אך חושב על עצמו שהוא לא טוב. - זו בודאי מעלה יפה, שהרי הוא עניו, ובכל עת יוסיף עוד ועוד במעלות התשובה.

(ג) אבל יהודי כזה שהוא טוב, וגם חושב על עצמו שהוא טוב. - הוא לעולם לא יחזור בתשובה, ולא יידע ולא ימצא חסרון נפשו, מה צריך הוא עוד לתקן בעולמו, שהרי מחזיק עצמו טוב...

זו היא הבעיה של האורח שהבאת אתך אמש, סיים הרבי ר' אלימלך, אינני יודע מה יוכל אני להועיל לו, הוא הרי טוב, וגם חושב עצמו כיהודי טוב, ולמה אם כן נצרך הוא לבוא אצלי?

הלך החוזה ואמר לאותו תלמיד חכם את דברי הרבי, שאינו מוצא במה יכול הוא לעזור ולסייע בעדו, מאחר שמחזיק את עצמו כיהודי טוב, שאינו נצרך כלום!... - פרץ האיש בבכי תמרורים, שכבר התחיל להבין מעט, שבכך גופא נעוץ חסרונו הגדול, במה שאינו מכיר בחסרונו נפשו.

הציע לו החוזה להמתין בלז'ענסק עד שיגיע שמה אחיו הגדול של הרבי, ה"ה הרה"ק הרבי ר' זושא זצוק"ל, שהיה תדיר מגיע לחצר אחיו הקדוש, והוא בפקחותו בודאי יוכל להמציא העצה עבורו.

לא עברו ימים רבים, והנה הגיע הרבי ר' זושא ללז'ענסק, וכששמע עניינו של אותו אורח נכנס עמו בכמה שיחות, ומתוך אותם שיחות הבין האיש והשיג עד כמה רחוק הוא עדיין מן השלמות. וגילה בנפשו מתוך אותם שיחות נוקבות עם הרבי ר' זושא שעדיין מלא הוא חסרונות רבים, ממש מכף רגל ועד ראש אין בו מתום. והיה מרבה בבכיות באותם ימים, וחרח בתשובה בדמעות רבות.

לאחר מכן כשניסה שוב להיכנס אל הצדיק בקודש פנימה, קיבלו בשמחה ובמאור פנים, ונעשה לאחד מגדולי תלמידי הקדושים של הרבי ר' אלימלך.

וכזו תנן עליש ועל כל ישראל - אמן

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון בכייל (דוא"ר) נא לשלוח לכייל הפצו"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - הצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז יז"ר וירוקים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	--	--	---	---	------------------------	--	----------